

ца? — попита тя. — Какви питки?  
— обади се Вѣнчето учудена.

Майката разбра веднага какво е сторилъ Пънчо.

— Какъ не те е срамъ! — извика тя. — И този пжтъ си изялъ дѣла на Вѣнчето. Да се махашъ отъ кжщи! Азъ не искамъ такъвъ синъ. Вѣнъ!

И разлютената жена подгони Пънча съ метлата. Пънчо изхвъркна отъ кжщи, дигна пушилка по улицата и се втурна да бѣга като заекъ презъ полето. Тогава бѣше есенъ и надъ земята свѣтулкаше слънцето на сиромашкото лѣто. Колко е тичалъ Пънчо не знае, но когато полето се свърши, слънцето се бѣше заплело въ кръстосанитѣ клони на една глуха и тъмна гора. Боязливо навлѣзе малкиятъ гладникъ въ гората и почна да се озърта. Наоколо нѣмаше жива душа. Само стари дънери съ напукани кори, като тромави дѣдовци се прѣчнаха напреде му. Изъ невидѣлица се появи нѣкаква голѣма птица, плесна съ криле надъ Пънчовата глава и се изгуби въ клоната. Пънчо се уплаши и търти да бѣга. Нададе викъ:

— Олеле, мамичко! Колко е страшно!

— Не е страшно, чедо, ела при мене! — обади се единъ грозень старешки гласъ отъ дѣлбочината на гората.

Пънчо се спрѣ и попита:

— Коя си ти?

— Азъ съмъ добрата баба — спасителка, която ходи да търси загубени момчета и ги прибира въ своята кжщурка да пренощуватъ. Върви право къмъ мене!

— Ида, бабо! — отговори Пън-

чо и се затече довѣрчиво къмъ своята спасителка.

Когато стигна при нея и я погледна — той се стжписа назадъ, защото напреде му стоеше една гърбава бабичка съ набръчкано лице, съ дълги остри зжби и закривени нокти на прѣститѣ. Съ ржцетѣ си бабичката стискаше дебела тояга.

— Що щешъ тука? — попита бабичката.



— Изпждиха ме, бабо, — отговори Пънчо.

— Кой те изпжди?

— Мама.

— Ела, сине, при мене! Баба ще ти даде подслонъ. Гладень ли си?

— Не съмъ гладень, ами съмъ жадень.

— Щомъ като си жадень — вземи отъ кошницата ми единъ гроздь и си разкваси устата. Азъ съмъ забравила тая вечеръ да до-